

Д-ръ Тиховъ. Правъ си.

Павелъ. И за това трѣбва борба противъ това зло. Инѣкъ свѣта става звѣрилница. Човѣкъ за човѣкъ е вълкъ.

Мълчание.

Павелъ. За това и азъ си подадохъ оставката. Азъ изкамъ да поработя въ живота и да допринеса нѣщо за възраждането на човѣка въ човѣка.

Д-ръ Тиховъ. Азъ те здрависвамъ.

Павелъ. (Вмисленъ, повдига глава. Жегнатъ отъ нова мисль. Послѣ махва нервно ржка).

Д-ръ Тиховъ. Какво ти дойде на умъ?

Павелъ. Вижъ колко леено е да се подаде човѣкъ на злото. Напримѣръ, на моя Жоржъ. Той знае, че Дѣла е женена, че тя е моя жена — жена на единъ неговъ старъ другаръ и при все това кокетничка, ласкае и позира около всѣка жена, която е хубавичка. Защо?

Д-ръ Тиховъ. Защото е кукувикъ.

Павелъ. Не само защото е кукувикъ, а защото не мисли, че мигновеното негово удоволствие трови живота на други; защото е очуждилъ душата си отъ чистата човѣшка обичъ и състрадание, защото смисльтъ на неговия животъ е наслада, лекомислие и поквора. Ехъ, е-е-х-х-ъ!

Д-ръ Тиховъ. Дяволъ да го вземе. Тѣй трудно и не постижимо ми се вижда това хармонизиране на човѣшката натура съ високо нравственитѣ изисквания на хуманността.

Павелъ. Тѣй е, но трѣбва да се дири пѣтя на тая хармония.